

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2364/22
18.5.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Ненадовић, адвокат из Београда, ул. Пива Караматијевића бр. 18, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марко Станисављевић, адвокат из Београда, ул. Светог Николе бр. 15, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 7370/21 од 10.2.2022. године, у седници одржаној дана 18.5.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 7370/21 од 10.2.2022. године у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 29.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 7370/21 од 10.2.2022. године у преосталом делу става првог изреке тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу на досуђени износ од 29.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, исплати камату по стопи прописаној Законом о затезној камати обрачунатој у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 7.5.2019. године па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 7370/21 од 10.2.2022. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да, на име дуга, тужиоцу исплати износ од 29.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати обрачунатој у динарској противвредности почев од 7.5.2019. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да

тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 262.948,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбу туженог. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је, у својству зајмодавца, са туженим, као зајмопримцем, дана 7.3.2019. године закључио уговор о зајму који је оверен пред јавним бележником Маријаном Секулић под УОП-II: 1712-2019 у коме је констатовано да је зајмопримац, на дан овере овог уговора, примио на руке од зајмодавца износ од 29.000 евра што потврђује својим потписом на уговору те се посебна потврда неће издавати. Уговорен је рок враћања од два месеца, најкасније до 6.5.2019.године. Новац је непосредно пре овере уговора тужиоцу донео његов отац, овде сведок, ВВ заједно са ГГ, такође сведоком у овој парници, који су у својим исказима детаљно описали начин предаје новца тужиоцу, који новац је тужилац одмах предао туженом, на руке, испред зграде у којој се налази канцеларија јавног бележника ..., те су потом заједно ушли у зграду, и у канцеларији јавног бележника потписали и оверили предметни уговор о зајму. Тужени није у уговореном року тужиоцу вратио новац, по овом уговору.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је, доносећи ожалбену пресуду у делу става првог изреке, правилно применио материјално право садржано у одредбама члана 557 и 562 Закона о облигационим односима, закључивши да су парничне странке закључиле и пред јавним бележником овериле уговор о зајму, а што међу странкама није било спорно, да је тужилац испунио своју обавезу из наведеног уговора те је предао на руке уговорени износ новца туженом, а што је исти својим потписом и потврдио, при чему тужени није испунио своју уговорну обавезу односно није вратио тужиоцу износ од 29.000 евра који износ је примио од тужиоца на зајам, па је, у смислу наведених законских одредаба, тужени дужан да тужиоцу врати

означени новчани износ, а како је пао у доцњу с обзиром да своју уговорну обавезу није испунио у року, то је у смислу одредбе члана 324 став 1 и 277 став 1 Закона о облигационим односима, обавезан да исплати и законску затезну камату почев од 7.5.2019. године па до исплате.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку.

Правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу наводима жалбе уз коју су приложени докази супротно члану 372 став 1 Закона о парничном поступку. На тако утврђено чињенично стање правилно је примењено и материјално право у делу става првог изреке. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени, те одлуку посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396. став 2 Закона о парничном поступку.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229. став 2. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП-а), а имајући у виду доказне предлоге парничних странака. Стога на правилност побијане одлуке нису од утицаја жалбени наводи којима се указује да је првостепени суд погрешно оценио исказе сведока ВВ, ГГ и ДД, те исказе парничних странака, те је прихватио наводе тужиоца и сведока ВВ и ГГ а исказ туженог и сведока ДД није прихватио, обзиром да је за наведено првостепени суд дао јасне и довољне разлоге.

Нису основани ни жалбени наводи туженог да од тужиоца никада није примио износ од 29.000,00 евра по уговору о зајму који је потписао, јер му наведени износ није био потребан да би истим аплицирао код Фонда за развој, за његово предузеће (како је то тврдио тужилац), имајући у виду да је тужени код пословне банке већ аплицирао и подигао кредит, с обзиром да тужени током поступка на те околности није предложио ни приложио доказе, што је био дужан у смислу одредбе члана 231 став 3 Закона о парничном поступку, при чему се докази које је доставио уз жалбу не могу узети у обзир приликом одлучивања у смислу одредбе члана 372 Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужени није учинио вероватним да без своје кривице исте није могао да достави до закључења главне расправе. Осим тога, имајући у виду целокупно утврђено чињенично стање, те чињеницу да тужени није вратио примљени

новчани износ тужиоцу у уговореном року, ови жалбени наводи нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Без утицаја су и жалбени наводи да уговор о зајму представља симуловани правни посао, имајући у виду да тужени на ове околности није предложио нити приложио доказе а што је био дужан имајући у виду да је на туженом терет доказивања чињеница које тврди, у смислу одредбе члана 231 став 2 и 3 Закона о парничном поступку.

Осим тога, суд је у првостепеном поступку извео све предложене доказе, саслушао парничне странке и предложене сведоке те извео доказ суочењем парничних странака и саслушаних сведока, те суочењем сведока међусобно, па је применом члана 8 Закона о парничном поступку потпуно и правилно утврдио чињенично стање.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истакао у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за туженог повољније, одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. и 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о траженој камати на досуђени износ дуга, првостепени суд је правилном применом одредби чланова 324 став 1 и 277 став 1 Закона о облигационим односима оценио да тужиоцу припада право на законску затезну камату на досуђени износ и то почев од 7.5.2019. године, па до исплате, од ког датума је тужени и обавезан на плаћање законске затезне камате, али је одлучујући о валути камате пропустио да правилно примени материјално право, односно императивну одредбу члана 395 Закона о облигационим односима, којом је прописано да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниј валути, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе, а о чему другостепени суд води рачуна по службеној дужности. Због тога је првостепена пресуда преиначена у преосталом делу става првог изреке и тужиоцу камата на досуђени износ неисплаћених закупнина досуђена у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у делу става првог изреке применом члана 390. ЗПП-а, док је преиначио ожалбену пресуду у преосталом делу става првог изреке у односу на камату на досуђени износ накнаде штете применом одредбе члана 394 став 1 тачка 4 ЗПП и одлучио као у ставу првом и другом изреке.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка која је донета применом одредаба чл. 153 и 154 Закона о парничном поступку, сходно успеху у спору, па је потврђено решење садржано у ставу другом изреке побијане пресуде применом одредбе члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку.

Како тужени није успео у жалбеном поступку, а трошкови састава одговора на жалбу тужиоца не представљају нужне трошкове, о захтевима за накнаду трошкова другостепеног поступка одлучено је као у ставу трећем

изреке ове пресуде на основу члана 165. у вези са одредбом члана 153. и 154
Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић